RETTENS KENDELSE (Anden Afdeling)
29. september 1999 *

I de forenede sager T-148/98 og T-162/98,

J.G. Evans,

Gerry Plant og Mary Kathleen Plant,

Dennis Jones,

William Meyrick,

Glen Jones og Daphne Jones,

David V. Austin,

Mostyn Jones,

Fforch-y-Garron Coal Company Ltd,

John Phillips,

Desmond Ivor Evans,

David Raymond Evans,

D.B. Diplock,

R.T. Kingston,

J.R. McCann,

De Powell,

virksomheder med hjemsted i Det Forenede Kongerige, ved Barbara Hewson, Bar of England and Wales, og solicitor Thomas Graham, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Loesch og Wolter, 11, rue Goethe, og

* Processprog: engelsk.

South Wales Small Mines Association, Fochriw, Near Bargoed (Det Forenede Kongerige), ved Thomas Sharpe, QC, barrister Mark Brealey, Bar of England and Wales, og solicitor Sarah Llewellyn Jones, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Victor Gillen, 13, rue Aldringen,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Kirsi Leivo, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning nr. 15656 af 30. juli 1998 om afvisning af en klage over prisdiskriminering,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Potocki, og dommerne C.W. Bellamy og A.W.H. Meij,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 South Wales Small Mines Association (sammenslutningen af små mineselskaber i det sydlige Wales, herefter »SWSMA«) er en engelsk sammenslutning, der ikke er registreret, som er blevet dannet for at repræsentere interesserne hos de mindre erhvervsdrivende, der driver kulminer i det sydlige Wales.

2 Nogle af disse erhvervsdrivende indgav under det fælles navn SWSMA en klage til Kommissionen, der var dateret den 5. juni 1990, og hvori de kritiserede anvendelsen af diskriminerende forretningsvilkår, der stred mod EKSF-traktatens bestemmelser.

3 Kommissionen meddelte ved beslutning nr. 15656 (herefter »beslutningen«), der var indeholdt i en skrivelse af 30. juli 1998, at den havde besluttet ikke at foretage sig yderligere i anledning af klagen.

4 Skrivelsen af 30. juli 1998, der indeholdt beslutningen, blev meddelt SWSMA ved rekommanderet skrivelse med modtagelsesbevis af 5. august 1998.

5 Ved skrivelse af 18. august 1998, der blev bekræftet den 26. august 1998, anmodede flere mindre erhvervsdrivende Kommissionen om formelt at meddele dem beslutningen, hvilket Kommissionen afslog ved skrivelse af 24. august 1998.

6 Da sagsøgerne den 16. september 1998 var blevet bekendt med, at SWSMA ikke inden for de gældende frister havde anfægtet beslutningen, anlagde de ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 21. september 1998 sag til anfægtelse af beslutningen i henhold til EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, og artikel 35 (sag T-148/98). Sagsøgerne har i punkt 2 i stævningen givet følgende oplysning: »En kopi af beslutningen er vedlagt som bilag 1 til denne stævning.«

7 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 6. oktober 1998 har SWSMA anlagt sag med påstand om annullation af beslutningen i henhold til EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2 (sag T-162/98).

8 Ved dokumenter indleveret henholdsvis den 23. november (sag T-162/98) og den 14. december 1998 (sag T-148/98) har Kommissionen i medfør af artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement fremsat en formalitetsindsigelse i de to sager.

9 Sagsøgerne har fremsat deres bemærkninger til indsigelserne ved indlæg indgivet henholdsvis den 7. januar (sag C-162/98) og den 17. februar 1999 (sag T-148/98).

10 Power Gen UK plc (herefter »power Gen«), National Power plc (»National Power«) og British Coal Corporation har fremsat begæring om at måtte intervenere i de to sager til støtte for Kommissionens påstande.

11 Ved skrivelse indgivet den 25. juni 1999 er der på vegne af nogle af sagsøgerne i sag T-148/98 indgivet begæring om fri proces i henhold til procesreglementets artikel 94.

12 Retten (Anden Afdeling) har i medfør af procesreglementets artikel 50 bestemt, at de to sager skulle forenes med henblik på kendelsen.

Parternes påstande

13 Sagsøgerne her nedlagt følgende påstande:

— Beslutningen annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at afholde sagsomkostningerne.

14 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagerne afvises.

— Sagsøgerne tilpligtes at afholde sagsomkostningerne.

15 Sagsøgerne har i deres indlæg påstået Kommissionens formalitetsindsigelser forkastet.

Formaliteten

16 I henhold til procesreglementets artikel 114 træffer Retten efter begæring fra en part afgørelse vedrørende formaliteten uden at indlede behandlingen af sagens realitet. Ifølge samme artikels stk. 3 forhandles der mundtligt om begæringen, medmindre Retten bestemmer andet. I nærværende sag anser Retten sagen for tilstrækkeligt oplyst ved de fremlagte akter og bestemmer derfor, at det er ufornødent at indlede den mundtlige forhandling.

Parternes argumenter

Sag T-162/98

17 Kommissionen har til støtte for sin formalitetsindsiglse anført, at den har forkyndt beslutningen for SWSMA på den eneste adresse, den havde fået oplyst. På denne adresse bekræftede Bernhard John Llewellyn på vegne af sammenslutningen modtagelsen af den skrivelse, som beslutningen var indeholdt i.

18 Kommissionen har anført, at sagsøgeren efter de i denne forbindelse relevante bestemmelser i EKSF-traktaten og procesreglementet skulle have anlagt sag inden én måned regnet fra den dag, da beslutningen forskriftsmæssigt blev meddelt, nemlig den 5. august 1998, hvilken frist skal forlænges med ti dage under hensyn til afstanden for parter, der, som sagsøgerne i nærværende sag, er hjemmehørende i Det Forenede Kongerige, dvs. senest den 15. september 1998. Sagen blev anlagt den 6. oktober 1998, og blev derfor klart anlagt for sent, hvorfor den skal afvises.

19 SWSMA har ikke bestridt, at en rekommanderet skrivelse med modtagelsesbevis var et egnet meddelelsesmiddel. Sammenslutningen afviser ikke, at beslutningen blev meddelt den forskriftsmæssigt, idet den var i stand til at gøre sig bekendt med den, selv om skrivelsen blev sendt til Bernhard John Llewellyn på hans private adresse. SWSMA har endelig ikke gjort gældende, at Kommissionen var forpligtet til at tilstille sammenslutningens advokater en kopi af beslutningen.

20 SWSMA har dog anmodet Retten om at forlænge søgsmålsfristen, fordi dens overskridelse helt skyldes en undskyldelig fejl. Sagsøgeren er en lille sammen-

slutning, der i vidt omfang er blevet holdt i live, for at klagesagen, der næsten helt har været overladt til sammenslutningens advokater, kunne gennemføres.

21 Bernhard John Llewellyn har faktisk i sin beedigede erklæring (»sworn affidavit«) af 4. januar 1999 bekræftet, at han intet yderligere foretog sig efter modtagelsen af Kommissionens skrivelse. Han bekræfter, at angivelsen »cc: T. Llewellyn Jones« på beslutningen havde givet ham det indtryk, at Kommissionen havde sendt en kopi af denne til frøken Llewellyn Jones fra advokatfirmaet T. Llewellyn Jones, der repræsenterer SWSMA, og at sammenslutningen hurtigt havde truffet de nødvendige foranstaltninger.

22 Sagsøgeren blev således klart foranlediget til at begå den undskyldelige fejl at antage, at dens repræsentanter ville foretage sig det fornødne i rette tid. Den modtog imidlertid ingen skrivelse og blev først den 8. september 1998 bekendt med beslutningen.

Sag T-148/98

23 Kommissionen har til støtte for formalitetsindsigelsen bl.a. anført, at søgsmålsfristen på en måned ifølge EKSF-traktatens artikel 33, stk. 3, begyndte at løbe samme dag for sagsøgerne og SWSMA. Stævningen blev indgivet til Rettens Justitskontor den 21. september 1998, og sagen er derfor anlagt for sent.

24 Kommissionen har gjort gældende, at der, hvis søgsmålsfristen for hvert enkelt medlem af SWSMA først begyndte at løbe den dag, da hvert medlem beviseligt blev gjort bekendt med en beslutning, der er stilet til sammenslutningen, ville blive tale om en uacceptabel retlig usikkerhed og en reel mulighed for at omgå bestemmelserne om søgsmålsfristerne. Det fremgår klart af sagsøgernes indlæg, at deres søgsmål faktisk bl.a. skyldes SWSMA's undladelse af at anlægge sag rettidigt.

25 Sagsøgerne har i stævningen anført, at de var ubekendt med beslutningens eksistens, indtil en af dem den 10. august 1998 fra en tredjemand modtog en kopi af den skrivelse, som indeholdt beslutningen (»The Applicants did not learn of it, until one of the Applicants received a copy of the decision-letter on 10 August 1998 from a third party«).

26 Sagsøgerne har i deres bemærkninger til formalitetsindsigelsen bekræftet, at en af dem tilfældigvis den 10. august 1998 kom i besiddelse af en kopi af beslutningen (»Fortuitously, one of the Applicants was given a copy of the Decision on 10 August 1998«). Så snart sagsøgerne og deres advokater nævnte dato var blevet bekendt med beslutningen, spurgte de deres advokater i London til råds.

27 Da en af sagsøgernes modtagelse ved et tilfælde af en kopi af beslutningen den 10. august 1998 repræsenterer en egentlig meddelelse, er sagen blevet anlagt inden søgsmålsfristens udløb.

28 Sagsøgerne har endvidere anført, at den person, der på vegne af SWSMA kvitterede for modtagelsen af den skrivelse, som indeholdt beslutningen, ikke

havde fuldmagt hertil, idet han ikke længere var ansat i sammenslutningen. Så længe beslutningen ikke var meddelt en person med den fornødne fuldmagt, var søgsmålsfristen ikke begyndt at løbe.

Rettens bemærkninger

29 Det bemærkes indledningsvis, at efter fast retspraksis er søgsmålsfristen i annullationssøgsmål præceptiv og ikke undergivet parternes eller retsinstansernes rådighed, da dens formål er at tilvejebringe klarhed og retssikkerhed og undgå enhver forskelsbehandling og vilkårlighed i retsplejen (Rettens dom af 18.9.1997, forenede sager T-121/96 og T-151/96, Mutual Aid Administration Services mod Kommissionen, Sml. II, s. 1355, præmis 38).

Sag T-162/98

30 Det er ubestridt, at beslutningen forskriftsmæssigt blev forkyndt for sagsøgeren, og at denne først anlagde sag efter søgsmålsfristens udløb.

31 Sagsøgeren har påberåbt sig en undskyldelig fejltagelse, der imidlertid kun kan begrunde en forlængelse af en ufravigelig søgsmålsfrist, såfremt der er tale om usædvanlige omstændigheder, og navnlig tilfælde, hvor den pågældende institu-

tion har udvist en adfærd, der enten i sig selv eller i afgørende omfang må antages at kunne fremkalde en vildfarelse hos en borger (Domstolens dom af 15.12.1994, sag C-195/91 P, Bayer mod Kommissionen, Sml. I, s. 5619, præmis 26).

32 Det fremgår imidlertid klart af bestemmelserne i EKSF-traktatens artikel 33, stk. 3, og artikel 15, stk. 2, at søgsmålsfristen i annullationssøgsmål begynder at løbe ved meddelelsen af den beslutning af individuel art, der anfægtes, til den virksomhed eller virksomhedssammenslutning, som beslutningen er rettet til.

33 Beslutningen blev forskriftsmæssigt meddelt sagsøgeren, og det påhvilede derfor denne at tage kontakt med sine advokater for sammen med dem at tage stilling til, hvilke skridt der måtte tages i anledning af beslutningen, og således eventuelt at benytte sig af adgangen til at anlægge sag under iagttagelse af den søgsmålsfrist, der gjaldt for sagsøgeren.

34 Selv om sagsøgerens advokater som anført af sagsøgeren ikke fra Kommissionen modtog en kopi af beslutningen, burde risikoen herfor eller for en bortkomst af forsendelser sendt som almindelig post have foranlediget sagsøgeren til straks at give dem de instrukser, hvormed sagsøgerens interesser bedst kunne varetages.

35 Sagsøgeren har derfor ved alene at henholde sig til sine advokaters initiativer ikke udvist den adfærd, der kan forventes af en normalt påpasselig borger.

36 På baggrund heraf kan angivelsen »cc: T. Llewellyn Jones« på beslutningen ikke udgøre en usædvanlig omstændighed, der kan bevirke, at den vildfarelse, som sagsøgeren befandt sig i, bliver undskyldelig.

37 Sagsøgerens argumentation skal derfor forkastes og sag T-162/98 afvises.

Sag T-148/98

38 Den anlagte sag skal uanset sagsøgernes henvisning til EKSF-traktatens artikel 35 kvalificeres som et annullationssøgsmål i henhold til EKSF-traktatens artikel 33, hvilket bekræftes af ordlyden af sagsøgernes første påstand.

39 Da SWSMA ikke har bestridt, at beslutningen blev meddelt sammenslutningen den 5. august 1998, kan sagsøgerne ikke med føje gøre gældende, at Bernhard John Llewellyn ikke havde fuldmagt til på sammenslutningens vegne at kvittere for modtagelsen af den skrivelse, som beslutningen indeholdt.

40 Såfremt søgsmålsfristen som hævdet af sagsøgerne skal beregnes fra den 10. august 1998, på hvilken dato en af sagsøgerne fra en tredjemand modtog en kopi af beslutningen, ville den omhandlede søgsmålsfrist på en måned ifølge EKSF-traktatens artikel 33, stk. 3, efter forlængelse med ti dage under hensyn til afstanden, være udløbet den 20. september 1998. Da denne dato faldt på en

søndag, ville fristen i medfør af procesreglementets artikel 101, stk. 2, første afsnit, først være udløbet ved midnat mandag den 21. september 1998. Når stævningen blev indgivet på sidstnævnte dato, ville sagen således være anlagt på den foreskrevne frists sidste dag.

41 En part kan imidlertid til støtte for sine påstande kun påberåbe sig forhold, der har en så konkret og udførlig karakter, at Retten i al fald kan anse dem for troværdige, og modparten hensigtsmæssigt bestride dem og eventuelt modbevise dem. Med dette krav til argumentationen, der vedrører faktiske oplysninger, som alene er tilgængelig for sagsøgerne, skal det undgås, at Retten træffer afgørelse vedrørende rent teoretiske forhold eller forhold, der er konstrueret alene af hensyn til den konkrete sag.

42 Retten har anmodet sagsøgerne om for det første at angive, hvem den tredjemand, fra hvilken én af dem modtog en kopi af beslutningen, er, og for det andet at oplyse, hvem sagsøgeren er, og for det tredje præcist at beskrive omstændighederne i forbindelse med denne modtagelse, samt den måde, som de øvrige sagsøgere blev bekendt med beslutningen på.

43 Sagsøgerne har givet følgende besvarelse af disse spørgsmål:

1. »The Applicant Mr Mostyn Jones he (sic) cannot recall who the third party was, he thinks he obtained it from one of the persons who Sarah Llewellyn Jones represents.«

(»Sagsøgeren Mostyn Jones kan ikke huske, hvem tredjemanden var, men mener, at han fik den fra en af de personer, der repræsenteres af Sarah Llewellyn Jones.«)

2. »Mostyn Jones«.

3. »The Applicant Mr Jones cannot recall the exact circumstances. The Other Applicants became aware of it by Mr Jones informing some of them of the decision and the Applicants communicating directly with one another.«

(»Sagsøgeren Jones kan ikke huske de nøjagtige omstændigheder. De øvrige sagsøgere fik oplysningen fra Jones, der fortalte nogle af dem om beslutningen, mens disse på deres side videregav oplysning herom direkte til andre sagsøgere.«)

44 Kommissionen meddelte beslutningen alene til SWSMA, og denne blev end ikke tilstillet sammenslutningens advokater, der først blev bekendt med den den 8. september 1998, og det er derfor usandsynligt, at en af sagsøgerne den 10. august 1998 modtog en kopi af beslutningen fra en uidentificeret tredjemand.

45 Besvarelsen af Rettens spørgsmål har desuden uddybet denne utroværdighed. Det fremgår faktisk af deres knappe og undvigende formulering, at Mostyn Jones

præcist husker, at han modtog en kopi af beslutningen på en bestemt dag, der angives at være den dag, på hvilken søgsmålsfristen skal begynde at løbe, men alligevel har glemt, hvem den person, han modtog beslutningen fra, var, ligesom han også har glemt omstændighederne i forbindelse med denne modtagelse.

46 Mostyn Jones har kun uddybet disse oplysninger med en oplysning om, at han mener at have modtaget dokumentet fra en af de personer, der repræsenteres af Sarah Llewellyn Jones, der er advokat for SWSMA. Dette stemmer imidlertid ikke overens med Bernhard John Llewellyn's udtalelser, hvoraf det fremgår, at han intet yderligere foretog sig efter modtagelsen af den skrivelse, der indeholdt beslutningen, og lader sig desuden ikke forene med oplysningen om, at SWSMA's advokater først blev bekendt med beslutningen den 8. september 1998.

47 Af det anførte følger, at sagsøgerne ikke tilstrækkelig udførligt og overbevisende har kunnet angive den begyndelsesdato for søgsmålsfristen, der ville have gjort det muligt at anse deres søgsmål for rettidigt anlagt.

48 Heraf følger nødvendigvis, at sag T-148/98 bør anses for at være anlagt for sent.

49 Denne sag skal derfor afvises, idet det er ufornødent at behandle Kommissionens andre formalitetsindsigelser og at tage stilling til begæringen om retshjælp og begæringerne om intervention.

Sagsomkostningerne

50 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgerne har tabt sagen, og det bør derfor i overensstemmelse med Kommissionens påstande pålægges dem at betale sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling)

1) **Sagerne T-148/98 og T-162/98 forenes med henblik på kendelsen.**

2) **Sagerne afvises.**

3) **Det er ufornødent at træffe afgørelse om den i sag T-148/98 fremsatte begæring om fri proces.**

4) **Det er ufornødent at træffe afgørelse om de interventionsbegæringer, der er fremsat af Power Gen UK plc, National Power plc og British Coal Corporation.**

5) **Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger og betaler in solidum Kommissionens omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 29. september 1999.

H. Jung

Justitssekretær

A. Potocki

Afdelingsformand